

והביא את קרבנה עליה וגו'. היינו שהבעל מביא את קרבנה, ומנכה ק"ח לה מכתובתה, כדאיתא בספרי ק"ט

ונראה הטעם שלא תביא את קרבנה, ק"מ מפני שיש לחוש שתפסול אותו לגבי המזבח, כגון שתקדיש אותו בתחלה לבדק הבית, וכיון שהמנחה תהיה פסולה שכבר הקדישה לבדק הבית, לא יבדקו המים אותה. אבל כיון שהבעל נותן בשבילה ליד הכהן, והכהן מזכה לה ברצונה, קמ"א שוב אינה יכולה להקדיש, שכבר חל עליו קדושת הגוף.

זאיתא בספרי, מיד האשה (להלן פסוק כה), שאם פירסה נדה לא היתה שותה וכו'. נראה הא דלא כתב זה בתחילת הפרשה, משום דפשיטא

דאינה יכולה ליכנס לשער ניקנור קמ"ב שהוא מחנה לוויה (זבחים קטז:), קמ"ג וכל שכן לתנופה שהיא בעזרה. קמ"ד אלא אפילו [אם] לאחר התנופה פירסה נדה, אפילו הכי לא היתה שותה חוץ לעזרה. קמ"ה

ונראה דיש לומר, משום זה הטעם כתוב (כאן) לא יצוק עליו שמן. משום דיש לחוש, שמא תעלים את טומאתה מחמת נדות, או שתטמא את עצמה למת, קמ"ו וכיון שיתן הכהן את מנחתה על כפיה תטמא את הכלי ואת המנחה במשא, (וגם תטמא את המים במשא כשתשא את הכלי), וכיון שתפסול את המנחה לא יבדקו המים. קמ"ז

לכך הוצרך ליקח קמח שלא הוכשר שאינו מקבל טומאה. לכך לא היה יכול לצוק עליו שמן, כדי שלא יתכשר. קמ"ח ואי משום חיבת הקודש, אינו אלא מדרבנן, כדאיתא בפסחים דף

לשאר טמאים]. קמ"ד וכדתנן בכלים (א, ח) שישראל נכנסים לעזרת כהנים לסמיכה לשחיטה ולתנופה. קמ"ה ואף דהאי מיד האשה בשעת תנופה מיירי, כדכתיב ולקח הכהן מיד האשה את מנחת הקנאות והניף, וילפינן (בסוטה יט.) יד יד משלמים דכהן מניח ידו תחת יד הבעלים ומניף. מכל מקום האי מייעוטא שאם פירסה נדה אינה שותה איצטריכא רק אלאחר תנופה. קמ"ו ואז תטמא הכלי במגע, ואח"כ יטמא הכלי לקמח ומים. אבל טומאת משא שכתב רבינו בסמוך קאי רק אטומאת נדות, כי טמא מת אינו מטמא במשא, כמבואר במשנה ריש כלים. קמ"ז דאמרינן בסוטה (כ:): דכמה דלא קרבה מנחתה לא בדקי לה מיא דכתיב מנחת זכרון מזכרת עון, ואם כן אם תפסל המנחה לא יבדקו המים. [אך הקשה החת"ס (בתו"מ), דהא הציץ מרצה על טומאה, וממילא יבדקו המים. ויש לקיים דברי רבינו, לפי מה שביאר הגרעק"א דעת תנא דמתני' במנחות (כו.) בנטמאו שיריה כמדת רבי יהושע, דפסולה אף דייעבד, דאין הציץ מרצה על אכילות והוי כנאבדו שיריה, ע"ש בתוס' רעק"א ובחדושו בפסחים עה.]. קמ"ח ואף למ"ד במנחות (נד.) מנחת חוטא מגבלה במים וכשרה, י"ל דבמנחת סוטה אין לעשות כן רק אחר התנופה, מהטעם שכתב רבינו. ונראה שאף לדברי רבינו הוא רק לכתחלה, שאמרה תורה לעשות כן בסתמא כדי שלא תבטח על הערמתה לטמא המנחה, אבל בדיעבד אם הוכשר לא פסלינן המנחה משום האי חששא.

אתי שפיר. [אמנם עדיין קשה, למה לי קרא 'מבלעדי אישך' דבעינן קדמה שכיבת הבעל, תיפוק ליה בלאו הכי מדהתירה תורה יחוד. וצ"ל לכאור', דלולי 'מבלעדי אישך' הוי ילפינן מהכא שאין איסור יחוד מן התורה בכל חיבי לאוין]. קל"ח לכאורה צ"ל: ואין מנכה. [כבהערה דלהלן]. קל"ט "והביא את קרבנה עליה. כל קרבן שעליה [הרי היא מביאה משלון], דברי רבי יהודה. וחכמים אומרים, קרבן שמכשירה לו כגון זבה ויולדת הרי זו מביאה משלון ואין מקיץ מכתובתה, וקרבן שאין מכשירה לו כגון שקיפחה נזירות בראשה או שחיללה את השבת הרי זו מביאה משלון ומקיץ מכתובתה." [ומבואר דמנחת סוטה לכו"ע מביא משלון ואין מקיץ מכתובתה]. קמ פירוש, למה כאן נאמר 'והביא את קרבנה', דמשמע שהוא בעצמו יביא דוקא. ולא כהאמור ביולדת (תזריע יב, ו) תביא כבש וגו', ובזבה (מצורע טו, כט) תקח לה שתי תורים וגו' והביאה אותם, אף שגם שם מביאה אותם משלון, [כבספרי הנ"ל]. קמא כמבואר בירושלמי (רפ"ב דסוטה, הובא בתוס' שם כג.), שהמנחה קדשה לשמה ולשמו [ופירש פני משה, שהכהן מקדשה בכלי לשמה ולשמו], ושניהם נחשבים שותפים בה, ע"ש. קמב ששם משקין את הסוטות, כדתנן בסוטה (ז.) והובא ברש"י להלן (פסוק יח). קמג "מירושלים להר הבית מחנה ישראל [שמצורע אסור שם], מהר הבית לשער נקנור מחנה לוויה [שזבין ונדות ויולדות אסורין משם], מכאן ואילך מחנה שכינה [שאסור גם

ובודאי לא שייך לומר אמן על מה שלא השביע אותה. אלא דכיון שאמר אחר כך ואם לא שטית [טומאה] תחת אישך, דהיינו משניסת, אמר אם לא שכב איש אותך, היינו בימי אירוסין. וכן אמר בכפילו ואת כי שטית [תחת אישך] וכי נטמאת ויתן איש בך את שכבתו [מבלעדי אישך].^{קנא}

וכן נראה, מה שאמרו חז"ל (יבמות נח. סוטה כד:): מבלעדי אישך, שקדמה שכיבת הבעל לשכיבת בועל. שכתבה התורה זה בזנות דאירוסין. משום דסתם נשואה היא בחזקת בעולה מבעלה, כדאיתא בכתובות דף (י"ב) [י"א] (סוע"א וברש"י) משנכנסה לחופה אין לה טענת בתולים. לכך כתב זה בזנות דאירוסין, דמסתמא אינה בחזקת בעולה מבעלה, אלא אם כן ידוע שבא עליה בבית חמיני.

ואין להקשות, דהא אמרינן בשבועות (דף לו:), דהא דהוצרך לכפול התנאי, היינו משום דהוי איסורא דאית ביה ממונא, דאם זינתה הפסידה כתובתה.^{קנא} אם כן בארוסה דלית לה כתובה מן התורה^{קנא} הוי איסורא דלית ביה ממונא. זה אינו, כיון דעל כל פנים היא עתה נשואה,

פ"ח ממשכב ומושב ה"ה]. קנא 'מבלעדי אישך' ולא 'תחת אישך', והיינו ארוסה שאינה תחתיו. [אלא שקוראו 'אישך', כיון שעתה היא נשואה, דהא ארוסה אינה שותה]. קנא דאמרינן התם, דמודה רבי מאיר באיסורא דלא בעינן תנאי כפול, ופריך והרי סוטה דאיסורא הוא ואמר רבי תנחום הנקי כתיב [דבעינן תנאי כפול], ומשני שאני סוטה דאיסורא דאית ביה ממונא הוא. ופירש"י, גביית כתובתה. ונראה, דהיינו דוקא לרבי מאיר [לשיטתו] דסבירא ליה בכתובות דף נ"ו ע"ב דכתובה דאורייתא. (לשון רבינו בס' המקנה דף סב. והביאה רבינו להלן בסוף הפסוק. ועמ"ש רבינו בס' המקנה כח. בתד"ה נאמרה). [אמנם התוס' בגיטין (עה. ד"ה לאפוקי) כתבו דסוטה הויא איסורא דאית ביה ממונא גם משום שאר כסות ועונה. אלא דזה לא שייך כלל בארוסה]. קנא כן דעת רבינו בכמה מקומות דאפילו למ"ד כתובה דאורייתא, בארוסה ודאי אינה מדאורייתא. ז"ל רבינו בהפלאה (כתובות מג:), **מה שכתב** [הפני יהושע]. דהא דזוכה האב בכתובה

[ל"ד] [ל"ה] (ע"א ע"ש, וברש"י שם יט. ד"ה אלמא, ובתוס' זבחים לד. ד"ה ואפילו), וכן פירש"י בזבחים פרק בית שמאי (דף מו: ד"ה לפסולא, ובמנחות כא. ד"ה ע"ש) ע"ש.

ויש לומר, מזה הטעם כתוב (בפסוק כד) והשקה את האשה, וכתוב (בפסוק כו) ואחר ישקה את האשה. והיינו, המים צריכין להיות קדושים וטהורים,^{קמט} אם כן אם היתה שותה היתה מטמאה את המים בשפתותיה אם היא טמאה, וגם תטמא המים במשא כשתשא את הכלי, ולא יבדקו אותה. לכך נתן לה הכהן הכלי חרס לתוך פיה, דבית הסתרים לא מטמאה (גדה מא:).^{קנא} ולכך הוצרך להיות כלי חרס, שאינו מטמא מגבו, שלא יטמא הכלי בשפתותיה ויחזור הכלי ויטמא את המים.

(יט"כ) **ואמר אל האשה אם לא שכב איש אותך ואם לא שטית טומאה תחת אישך** וגו'. נראה להבין כפל הדברים. מפני שאמרו חז"ל (סוטה יח.), ואמרה האשה אמן אמן (להלן פסוק כב), אמן מאיש זה, אמן מאיש אחר, אמן שלא שטיתי ארוסה וכו'.

קמט פירוש, כיון דכתיב (להלן פסוק יז) ולקח הכהן מים קדושים, משמע שצריך שיהיו גם טהורים, שאם נטמאו נתבטל שם קדושים מעליהם. [וע' בירו' סוטה (פ"ב סה"ב) מחלוקת אמוראים אי מי סוטה נפסלין בלינה. ופסק הרמב"ם (פ"ד מסוטה הי"ב) שנפסלין. ומשמע דבטומאה לכו"ע נפסלין]. קנא אף דמבואר בקדושין (כה). שהלשון הוי כגלוי לענין טומאה. כבר כתב שם רבינו (והובא בפ' מצורע טו, יא) דהיינו דוקא כשפיו פתוח והלשון מגולה, אבל כשאינה מגולה הוי כבית הסתרים. ולפי זה לכאורה כוונת רבינו כאן, שהיה משקה אותה בכלי חרס דק ומכניס כל פי הכלי לתוך פיה באופן שלא היו המים נוגעים אלא בתוך פיה שאינו מגולה. [ואף שמבואר בנדה (מב:): דבית הסתרים מטמא במשא, זהו רק בטהור שנושא את הטמא, אבל טמא שנושא טהור דין היסט הוא, ומבואר שם (מג.) קנה בקומטו של זב והסיט בו את הטהור טהור, והוא הדין בתחב חבירו טהרה בקומטו של זב, דבעינן גילויי של זב ביון בהיסט בין במגע, ע"ש ובתוס', וברמב"ם פנים יפות <השלם והמבואר > ד) במדבר / הורוויץ, פינחס בן צבי הירש הלוי (עמוד 46) {726077}

מדרי יבמות סי'
הוא בשם השוכח
ג. שמו שמה
שאשה באמת להם
שאלה. מכשירין
פ"ט. וי' בבב"ב
ג"ס פ"ה היא
ז"ש ורמב"ם וז'
פ"ט והתראה.
הה"א כ"ן דעל
הת בב"ב וליכא
פ"ט.

מה שזדמן שיה' עליהם עדים כשרים כו' וכ"כ ג"כ
זה' חזק ממון לפי שזבז אחת הסוסים לא נמלא עדים
כשרים כו' ע"ש ומה דן התה"ד בתשו' (סי' ש"ג)
לענין מקומות נשים בבהכ"ם וכן לענין כל מקום
דלא שכיחי עדים כשרים דמהימנין לעדים פסולים ורק
במקן החמירו משום דאי"כ לא שצקת חיי לכל כרי'
שיעמיד עליו עדים פסולין ויזילא ממון שלא כדן וכ"ה
בדרישה בחו"מ (סי' ת"ח) ע"ש: י'
והנה הרמ"א ז"ל בחו"מ (סי' ל"ה) פסק ק' להלכה
וכ' דמקנה קדמוניות היא להאמין בכה"צ
כל דלא שכיחי עדים כשרים וסיים דהיינו דוקא
כשהתובע טוען כרי' וכן מובאר בה"א בתשו' מהרי"ק
ע"ש:

וכה ראיתי להח"מ ז"ל בתשו' בי"ד (סי' ק"ב)
שהעיר ק"ת דאחיי בעיקר בעכ"ס מהל"ת
דוקא אף במקום דלא שכיחי אחרים ור"ה ט"ס להוכיח
מזה דאף דנשים מהני אבל עכ"ס דחזירי לשקר לא
מהני וא"כ כבר הובאתי מהתה"ד דמכשיר אפי' בעכ"ס
בכה"ג. וא"כ לפ"ז גם בעכ"ס הי' מקום לדד להיתרא
והא דנצט"ק כרי"מ מסל"ת היינו משום דאין התובע
טוען כרי' וכמובאר ט"ס:

וא"כ מטעה כרי' דלא שכיחי שמה עדים אחרים
יומר כשרים והאשה טוענת כרי' וא"כ שפיר
יש לנרף גם זה למק"ץ להיתרא:

והנה יש לדון עוד על פרט אחר במ"ש שהאשה
באה צימים ואינה בת צנים והגה בטור וש"ע
לא מלינו קום חילוק בענוה אס היא בת צנים או
לא אבל ראה זה במדרי (בסוף יבמות) שהביא תשו'
הרבינו גרשום כרי' עכ"ס מסל"ת וכ' בחוק דברי' וז"ל
וא"כ כ"ש הכא במעשה הבא לפנינו שהיא זקינה ואינה
בת צנים ואינה יראה מקלקול דטעמא מאי הוחזקו
להיות משאיין ע"י עד מפ"ע דאמר מחוך שהחמרת עלי'
בסופה הקלת עלי' בחילתה הכא ליכא למימר הכי
כו' עכ"ל. וא"כ ה"ה כרי' כיון שהוא רק עד מפי
עד וא"כ עיקר ההיתר מכה מחוך שהחמרת וא"כ
בשאינה בת צנים לפי דברי המדרי הנ"ל יהי' לכאורה
מקום להחמיר:

ואבן מלבד מה דלא מלינו בטו"ש מי שהביא לחוש
לוה, הנה לעירך נראה לדון בזה מדברי
התוס' ז"ל ש"כ ביבמות (ל"ג ע"א) באיבע"א דע"א
ביבמה ח"ל וא"ת והיכי מלי למימר דרייקא כשמחירה
ע"א להחייבם והא ליכא חומר בסופה כשנפלת מן
הנשוואין דהא מותרת לו לחזור ות"י דהיזיל ואיכא חומר
בכל שאר נשים מדקדקת גם זו כאחרות שמורגלות
לדקדק ע"ש. וא"כ ה"ה כרי' שפיר שייך דייקא כיון
דשאר נשים מדקדקות:

ואף דהתוס' ז"ל ט"ס תירלו עוד תירון אחר דחיישת
שמה יחליף ותנשא לשוק וא"כ בחו"מ כרי' ל"ד
ע"א (ד"ה וליטעמך) כ' ט"ס עיקר הטעם כמירון
הנ"ל משום דשאר נשים מורגלות לדקדק וא"כ ה"ה
כרי', וכ"ש הוא דהא אף דליכא חומר דהולד ממזר
טכ"פ איכא שאר חומרות וגם הר"ג ז"ל במדרי ט"ס
לא אסר התם רק בצירוף שאר חומרות ואין זה
ענין לריד:

ובפרט כרי' שכבר עברו כמה שנים יש לנרף
סי' הרי"א מורדון והמב"ס ז"ל לענין מ"ס
הא"י"ה דכיון דא"ס נשאת לא תלא יש לנרף שיתרא

דאריכה הזמן וכבר ביארתי בתשו' לק' ראהא"שין (לפיל
סי' ד' אות י"ד) פרט זה דעכ"פ לשגיפ"ס אחרים יש
לנרף גם זה למק"ץ להיתרא ובין דעמי מסכתא
להחיר:

כפר וואיטקיווקע ח"י סיון תרפ"ד:

סימן כט

ב"ה גלינא ה' נשא חרע"ב.

אל כבוד רב הגדול בתורה וביראה

כש"ת הר' גרשון לאנג"ע ג"י בק'

פרנקפורט-דמיין יצ"ו.

הקשה לשאלו בדברי האו"ן פנים יפות ז"ל צפ'
השבוש שחידש דמשו"ה היתה מנחת סוטה
בלא שמן כדי שלא תהי' מוכשרת לקבל טומאה דא"כ
היתה יכולה כל סוטה להליל אי"ע ע"י שתפחא אי"ע
בשך ומטמא המנחה כשיחן הכהן על כפי' ומחילא לא
יבדקו המ"ס אלא כיון שלא הי' בה שמן לא איכפת
לן דהה"ק דרבנן וע"ז תמה כ"ה דהא אף דל"ה
בה שמן אבל עכ"פ היתה נילעשת צמים דק"ל חרבה
משמן ולא ממים וכמובאר ברמב"ם ה' פכ"ה"מ
(פ"א הי"ד) וא"כ אחי' הוכשרה לקב"ט:

תשובה

(א) הנה בחו"כ (פי' שמי' תרי"א יכול אפי' מי
חומים ורמונים ושאר מי פירות מכשירי
לקבל טומאה ח"ל מים מה מים מיוחדים שאין להם שם
לוי ומזילא אחי' את מי חומים ואת מי רמונים ושאר
מיני פירות שיש להם שם לוי ע"ש:

והנה הר"ש ז"ל במ"ס ענפים (פי"ד מ"א) כ' דברי
חדש דהטעם דמים מלוחים או פושרין פסולין
לעשרת מטרע מפני שי"ז להם שם לוי ע"ש. וכ"כ
עוד הר"ש ז"ל במ"ס פרה (פ"ח מ"ט) דמה"ע פסולין
פושרין למי חמאת ע"ש:

ודרי משנה שלמה שנינו במ"ס מנחות (כ"ה ע"א)
כל המנחות נילעשת בפושרין ע"ש. וא"כ מטעה
יהי' נמלא דהמים שלשין בכן מנחה אינם מכשירין כלל
דהא פושרין יש להם שם לוי וכל שיש להו שם לוי הא
קיי"ל דאיין מכשירין. וא"כ שפיר יחא דמנחת סוטה
לא הוכשרה ע"י המים ודויק:

(ב) ואבן אם כי נכון הוא בשוב דברי הפ"י ז"ל
אבל עיקר הדין חידוש לומר דפושרין אין
מכשירין וע' מכשירין פ"ב דיעת המרחן מכשיר וגם
בבב"ב הש"ס מחרן רק צמי פירות וע' תוס' חולין
(ל"ז ע"א) בהא דלריד של מנחות דפרשיי ז"ל דהיינו
קורבים יבשים והתוס' ז"ל תי' דאירי במנחת חוטא
שלא נתן בה מים כלל ע"ש וע' תוס' חולין (ל"ג ע"א)
במה שהקשו בהא דנאכלין בידים מסאבות ע"ש:

וכן יש להעיר עוד ממנה דמכשירין (פ"ז מ"ה)
חולדות למים היוזא מן העין ט' וע' גר"ש ט"ס
במנחה

במשנה הקדמת שכי ח"ל וכל בני מולדות דקתני לקמן
כיון דמולדות קן לא חייבינן אפי' יש להם שם לוי וע'
שוד שם (במשנה ו') דפליגי ר"א ורבנן לענין ש"ו אי
מכשר וע' גדא"ש בשם ר"מ וכ"ה בס"י הרע"ב שם
דטעמי דר"א לפי שיש לו שם לוי ע"ש, וע' סוטה
(ו') כהא דמנחה כוטה שנתמאת וע' פכחיס (ט"ו
ע"ה) כהא דמשקי בי מטבחיא מ"ש ודו"ק:

ידידושת"ה:

סימן ר

עוד להרב הג"ר.

ואשר הקשה לשאל כהא דכתיב וישכף שמואל
אח אבג הא כיון דשמואל מיר כ"י איך
נעמא למת:

תשובה

(א) במשנה דמיר (פ"ו ע"ה) תקן מיר כ"י שמואל
כדברי ר' נכוראי נאמר בשמואל מורה
ונאמר במשון מורה מה מורה האמור בשמשון מיר
אף מורה האמור בשמואל מיר וכ' המוס' יו"ט ז"ל
בפסח"ש שם דמדליף משמשון מוכח דשמואל נמי מיר
שמשון כ"י ע"ש, וא"כ ממילא ניהא קושיא הא דשיסף
שמואל אח אבג דהא קי"ל דמיר שמשון מומר נעמא
למתים:

(ב) ובזה אחרתא ליישב פמיהם כרד"ק ז"ל בשמואל
שם דכאיך כדירה חנה אח שמואל בנזיר
הא קי"ל איש מיר בנו בנזיר ואין אשה מדרם בנה
בנזיר:

ואבן לפ"ו י"ל דבגמ' נזיר (כ"ט ע"ה) אר"ל הטעם
דאיך אשה מדרת דאיש חייב לחקר במתת
ואין האב"ה חייבת, וכנה המוס' ישנים במס' זמא (פ"ב
ע"ה) הקשו ממעשה דכילני המלכה שישלח היא ושבעה
בני' בסוכה כדי לחנכם כ"י דגם אשה מחוייבת בחיטך
ומי' דמשום מטה בעלמא כ"י מחנכס:

ולכאורה עדיין לריך ביאור דאיך אמאי איך אשה
מדרם בנה בנזיר הא נבי דאינה
מחוייבת אבל עכ"ס מלוה איכא, ואק' באמת הרבר
נכון דהא בגמ' דנזיר שם פריך הש"ס הא קטב"ד הקפה
ומשני אחא חיטוך דרבנן וקודח הקפה דרבנן והדר
פריך שם הא מנלה ומייתי קרבן והויין חולין בעורה
וכי מטמי מייתי קרבן לפרים וקאכיל כהן מליקה ומשני
קסבר אין שחיטה לעוף מה"מ וחולין שנסחטו בעורה
לאו דאורייתא ע"ש, וא"כ איש דבשלמא איש דבחיטוך
מלך חוב אחי חיטוך דרבנן ודמי הקפה דרבנן אבל
אשה נבי גמי דמטה קעבדה היינו רק בעלמא היכי
דליכא איסורא דומיא דכילני המלכה בסוכה אבל בנזירות
דאיס ב"י איסורי ודאי לא אחי חיטוך זה דאיך מחוייבת
ב ודמי כ"י איסורי דרבנן:

וע' תוספתא עירובין (פ"ב ה"ח) אר"מ לא נמוטו
בטם ישראל מלגלח עירובין ביד בנין הקטנים
כי לתגכם במטם ע"ש:

וזה י"ל ג"כ בכונת פתוס' יומא שם שהקשו כהא
דמחנכין אח החינוקה מהא דאמרינן בנזיר דבטו
אין חיוב למנכה וכ' דהתם לא חייבי אלא בנזירות
דוקא וביינו כנ"ל משום דבנזירות איכא איסורא ובעינן
חיטוך שהוא מלך חיוב ולא מלך מטה ע"ש:

וא"כ מטעה לפ"מ שביארט דשמואל מיר שמשון
כ"י שפיר מושבת קו' הרר"ק ז"ל כנ"ל דהא
מבואר בש"ס דמיר (ד' ע"ה) מיר שמשון הכבד שערו
אינו מיקל במער ואם נעמא אינו מציא קרבן עומאה
וא"כ טוב לא משכחם איסורא בנזיר שמשון לא לענין
הקפה ונא לענין מליקה או חולין שנסחטו בעורה ושפיר
מוכל גם אשה להדיר בנה בנזיר דהא נבי דאינה
מחוייבת בחיטוך אבל הרי מטה קעבדה, ויש להעיר
עוד בזה מגדרים (י"ט ע"ב) אמר כ"י מיר שמשון
מאי וע' לח"מ כ"י מירות (פ"ד ה"ו) ודו"ק:

(ג) ואבן כ"ו ק לפי שיטה זו דשמואל מיר שמשון
כ"י אבל שיטה הרמב"ם ז"ל אינו ק שהרי
כ' כה"ה ב"י מירות (פ"ג ה"ו) שמואל הרמתי מיר
עולם כ"י וע' תוס' יו"ט שם ש"כ דהיינו משום דס"ל
דיון מינה ואוקי באחרתא ומא"ה אף דילפיך ממורה
דשמשון אוקי באחרתא להיות מיר עולם ע"ש, וא"כ
לפ"ו דהרא קושיא לדוכתא דאיך נעמא לאבג וכבר הרגיש
בקושיא גאון מרבה"מ ז"ל:

והנ"ל בישוב קושיא זו ומיישב ג"כ מה דממא
המפורשים כהא דתקן במשנה דנזיר שם מיר
כ"י שמואל כדברי ר' נכוראי דא"ר ר' נכוראי בעל
שטעטע זו כו"ל למר דברי ר' נכוראי ומאי כדברי:

והנראה בזה בס"ד ע"פ הש"ס דיבמות (ס"ה ע"ה)
תניא וכן כ"י רשב"י אומר קברי עכ"ס
איך נעמאין באהל כ"י ופריד והכתיב כל הארץ נפש
וכל נוגע בחלל תחטאו ומשני דילמא אקטל חד
מישראל ורבנן דמוקי לכו בעט"ס היינו משום דכתיב
לא נפקד ממנו איש ורשב"י מוקי לא נפקד ממנו
איש שלא נפקד לעבירה ורבינא משני התם הא
דהתחטאו אליבא דרשב"י ג"כ בעט"ס וגמי דמעטינאו
קרא לעט"ס מאטמווי באהל ממגע ומשא מי מעטינאו
קרא ע"ש:

ונמצא מזה דהא דעכ"ס מטמאי במגע ומשא
מליא כהא דאי ילפינן לא נפקד ממנו איש
לעבירה שפיר י"ל כאוקימתא קמא בגמ' דיבמות שם
דעט"ס אפי' במגע ומשא גמי לא מטמאי והא דכתיב
תחטאו היינו משום דילמא אקטיל חד מישראל והא
דכתיב לא נפקד ממנו איש היינו לעבירה, אבל אי
אמרינן לא נפקד ממנו איש כפשוטו ע"כ מוכרח דבמגע
ומשא עכ"פ מטמאי:

והנה התוס' ז"ל ביבמות שם הביאו מהמרש כשהי'
קובר אלי' את ר"ע א"ל ר' יבוסע הרב"י
לאו כהן הוא מר א"ל דריקיס אין תמאין וע' בתשרי
מהר"ל (ס"י ק"ג) ש"כ דאיך קי"ל דלריקיס גמי מטמאין
והביא רא"י מכ"ד בש"ס וכן מוכרח מהא דאמרינן כהא
דלא נפקד ממנו איש היינו לעבירה ואפי"ה אחרת
טורח כל נוגע בחלל תחטאו וא"כ ע"כ דלריקיס נמי
מטמאין:

ח"כ